608/00

Den 4. december 2000 blev i sag nr. 53.321:

xxxxx xxxx xxxx
xxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxx

mod

ACE Insurance S.A.-N.V.
Postboks 1009
1006 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i ACE Insurance S.A.-N.V., klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et den 10/2 2000 anmeldt ulykkestilfælde, som overgik klageren den 24/5 1996.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klagerens krav er forældet.

I klagerens skadesanmeldelse af 10/2 2000 til selskabet hedder det bl.a.: "Sagsforløb. I en firmafoldboldkamp på … den 24. maj 1996 bliver jeg tacklet af en modspiller og måtte grundet smerter i knæet udgå af kampen. Jeg søger behandling på nærmeste skadestue (Sundby Hospital), hvor jeg efter endt undersøgelse får lov at tage hjem (med et par krykker). Jeg skal møde til en nærmere undersøgelse ca. 14 dage efter, idet hævelsen skulle have fortaget sig inden de kunne se noget. Jeg møder til undersøgelse (på Sundby Hospital), hvor de tager nogle røntgenbilleder med videre, men - så vidt jeg husker - får jeg herefter kun at vide, at jeg muligvis har forstrakt et ledbånd en smule, hvorfor jeg skal tage den med ro i et stykke tid og derefter få det genoptrænet. I den følgende tid sker der egentlig ikke noget. Jeg synes dog ikke, at knæet bliver bedre, men slår det hen med, at det skal jeg bare vende mig til (da jeg er gammel fodboldspiller er jeg fra eksempelvis anklerne vant til, at man bare skal vende sig til forandringer). Det er dog således, at jeg ikke kan/tør dyrke nogen form for sport. Ind imellem får jeg dog nog-

le stærke smerter i knæet, som dog hurtigt fortager sig igen. I august 1998 er jeg i gang med at male en lejlighed, som jeg er ved at fraflytte. Jeg står på en stige og får åbenbart lagt vægten forkert på mit venstre ben. Det knækker sammen i knæleddet og da jeg ikke kan støtte på benet, tager jeg på skadestuen (Herlev Hospital). Jeg bliver undersøgt (af 3-4 forskellige læger) og de 'sætter' knæet på plads (og viser mig hvordan jeg selv kan gøre det), hvorefter jeg igen kan støtte på benet uden problemer, dog er knæet lidt ømt. Da lægerne finder ud af, at jeg er flyttet (til Roskilde Amt pr. 1. august 1998) afslutter de behandlingen med en bemærkning om, at jeg skal søge læge i mit hjem-amt. Jeg spørger i den forbindelse, om det er noget der haster og lægen svarer - sådan cirka, at da jeg jo ikke har problemer med at gå/støtte skal jeg bare gøre det ved lejlighed, eller hvis jeg føler mig meget besværet. Da jeg i det daglige ikke har problemer med at bruge benet, ser jeg ikke nogen grund til at søge læge. I den næste periode går knæet jævnligt ad led (ca. hver/hver anden måned), men da jeg selv kan sætte det på plads og herefter bruge det normalt, kontakter jeg stadig ikke lægen. I oktober 1999 er jeg på en 3 ugers ferie på Bali. Da mit knæ svigter hele 3 gange på denne tur, beslutter jeg mig for at kontakte lægen, når jeg er hjemme igen. Jeg kontakter min læge og får tid til konsultation den 19. januar 2000. Lægen gennemlæser min journal fra Herlev Hospital og undersøger selv knæet. Han fortæller, at der muligvis er en svær beskadigelse af korsbåndet (muligvis overrevet) samt en skade på det inderste ledbånd, som han ikke kan kategorisere. Han henviser mig derfor til mulig operation på Gentofte Sygehus, men da der er ventetid skal jeg ikke forvente indkaldelse før i maj 2000. Han henviser mig yderligere til en fysioterapeut, hvor jeg indtil videre skal deltage i et 'minus-korsbåndshold', for at se om dette kan forbedre situationen. Jeg må erkende, at disse oplysninger chokerede mig en del, da jeg egentlig ikke troede, at der var noget alvorligt galt. Den 26. januar 2000 er jeg til den første undersøgelse hos fysioterapeuten. Hun mener - som lægen, at der muligvis ikke er noget korsbånd, og at det inderste ledbånd er lederet i en vis gang. Det bliver derfor besluttet, at jeg skal starte på 'minus-korsbånds-træningen', således at det allerede inden undersøgelsen på Gentofte er klarlagt, hvor meget bedre knæet kan blive uden operation."

Af skadestuejournalen fra 1996 fremgår: "Set i skadestuen d. 24.5.96 efter at have vredet ve. knæ under fodboldspil. Rtg. i skadestuen viste ingen tegn på fractur. Klinisk fandtes ømhed på medialsiden af ve. knæ. Ved kontrol i gipsestuen fandtes ømhed svt.

MCL.s distale tilhæftning. Ingen ømhed af ledlinjer. Ingen mistanke om ruptur af korsbånd. Blev instrueret i genoptræningsbevægelser for bevægeligheden i knæleddet samt for muskulaturen. Afsluttes."

Af skadejournalen fra 1998 fremgår bl.a.: "ANAMNESE: For 2 år siden under fodboldspil pådraget sig forvridning af venstre knæ. Set af læge, som fandt tegn på ledbåndsskade, pt. kan ikke nærmere specificere dette. Har trænet knæet op i kortere periode, har dog måttet ophøre med fodbold grundet flere tilfælde af knæsvigt og efterfølgende kortvarigt smerter ved forsøg på udstrækning, dog ingen egentlige aflåsninger. D.d. under nedstigning fra stige atter svigt af knæet, ved udstrækning meget stærk smerte i knæet (pt. måtte kaste op). Kan eller tør nu ikke strække knæet ud, aflaster. OBJEKTIVT: Ve. knæ: ingen hævelse eller ansamling, ingen extensionsdefekt, flekterer til bløddelsanslag uden klik eller skurren. Ingen ledlinieømhed, ingen rotationsømhed. Ved valgisering på semiflekteret knæ og skiftevis indad/udadrotation af tibia mærkes tydelig instabilitet (medial-anterior), og der fremkaldes spontan kraftig smerte medialt-anteriort, med efterfølgende trykømhed over MCL og ant. 1/2 af med. ledlinie. Dog ingen coll. løshed på 20 gr. flekteret knæ. Pivot-shift kan ikke fremkaldes efter dette manøvre. Lachmann positiv, 1 til 1,5 cm forreste skuffeløshed (modsatte 0). … RØNTGEN af ve. knæ: I.a. BEHANDLING Pt. har det udmærket efter undersøgelsen og kan gå normalt uden smerter. Bør kontakte hjemsygehus mhp. videre udredning. DIAGNOSER: A DS836 Forvridning af andre og ikke spec dele af knæ. VACCINATION: AFSLUTTET TIL: Ingen lægelig opfølgning."

Selskabet afviste at dække hændelsen med den ovenfor anførte begrundelse.

I skrivelse af 22/6 2000 fra selskabets advokat til nævnet hedder det bl.a.: "Af forsikringstagers redegørelse af 10. februar til forsikringsselskabet fremgår, at forsikringstager i tiden efter skaden i 1996 ikke syntes, at knæet blev bedre. Ifølge redegørelsen hverken kunne eller turde forsikringstager efter hændelsen i 1996 dyrke nogen form for sport, ligesom forsikringstager 'ind imellem' får nogle stærke smerter i knæet. På baggrund af det foreliggende materiale er det min opfattelse, at min klients afvisning af skaden under henvisning til indtrådt forældelse er berettiget. Det må kunne lægges til grund, at stationærtilstanden er indtrådt relativt kort tid efter hændelsen i 1996 og at for-

sikringstager i perioden herefter havde flere tilfælde af knæsvigt, hvilket bl.a. bevirkede, at forsikringstager ophørte med at dyrke sport. Forsikringstager har således været fuldt bekendt med samtlige forhold, der kunne have givet forsikringstager anledning til at indgive skadesanmeldelse. Den omstændighed, at forsikringstager har afstået fra at søge læge i forbindelse med de gentagne tilfælde af knæsvigt, indebærer ikke, at forældelse efter Forsikringsaftalelovens § 29 suspenderes. Der er ikke ved undersøgelser i 1998 og 1999 fremkommet sådanne nye oplysninger om forsikringstagers helbredstilstand, der ikke kunne have været opdaget ved lægeundersøgelser i 1996 eller 1997. Jeg skal i denne forbindelse bemærke, at forældelsesreglerne bl.a. er indført for at sikre, at skadesbehandlingen kan foregå på et rimeligt grundlag, hvor det er muligt at fremskaffe oplysninger om forsikringsbegivenheden og dens følger. Det kan i dag være svært at vurdere forholdene ved ulykkestilfældets indtræden i maj 1996 samt ulykkestilfældets følger. Jeg bemærker i denne forbindelse, at begyndelsesattest i sagen forekommer ufuldstændig. Det kan således i dag være vanskeligt at vurdere, hvorvidt forvridning i knæet er indtrådt som følge af et ulykkestilfælde eller om forvridningen blot er indtrådt som følge af en spontant opstået forvridning. Blandt andet som følge af det lange tidsrum fra skadens indtræden til modtagelsen af anmeldelsen er forsikringsselskabets mulighed for at vurdere dette aspekt blevet formindsket. Jeg bemærker endvidere, at Ankenævnet i sin hidtidige praksis som hovedregel har fastsat stationærtidspunktet som det tidspunkt, hvorfra forældelsesfristen begynder at løbe. Denne hovedregel er i praksis blevet fraveget, såfremt følgerne af forsikringstagers skade ikke har stået forsikringstager tilstrækkeligt klart. I denne sag har følgerne af hændelsen den 24. maj 1996 stået forsikringstager klart kort efter hændelsens indtræden, som redegjort for ovenfor."

Klageren har i skrivelse af 10/7 2000 til det af selskabet anførte bemærket: "Efter modtagelsen af partsindlæg fra ACE Insurance ved advokat K.H. ønsker jeg at knytte følgende kommentarer, idet der er en divergerende opfattelse af sætningen 'flere tilfælde af knæsvigt og efterfølgende kortvarigt smerter ved udstrækning' i journalen fra Herlev Hospital. Efter min opfattelse betragter den pågældende læge de kortvarige smerter som et knæsvigt, idet der i perioden fra maj 1996 til juni 1998 ikke var andre gener end de kortvarige smerter, hvilket jo også bekræftes af slutningen på sætningen, hvor der står 'dog ingen egentlige aflåsninger'. Første gang der var et knæsvigt med egentlig aflåsning var, da jeg tog på Herlev Hospital i juni 1998. … På Sundby Hospital (i 1996) fik

jeg at vide, at jeg skulle tage den med ro og derefter få knæet genoptrænet. Min bemærkning om, at jeg ikke kunne/turde dyrke sport, skal ses i lyset af, at jeg - på trods af lægens opfordring - ikke rigtigt kom i gang med den anbefalede genoptræning. De kortvarige periodevise smerter i knæet slog jeg hen, idet jeg fra tidligere fodboldskader var klar over, at sådanne ting tager tid og nogen gange lang tid (f.eks. har jeg den dag i dag stadig smågener efter en ankelskade, som jeg pådrog mig for over 15 år siden)."

Selskabet fastholder, at klageren siden maj 1996 har været fuldt bekendt med de forhold, hvorpå det fremsatte krav om udbetaling af forsikringsydelser støttes.

Nævnet udtaler:
Efter det i sagen foreliggende, herunder indholdet af skadejournalerne, finder nævnet, at klageren i hvert fald ikke førend i 1998 har fået et sådant kendskab til knæets tilstand og dermed til sit - eventuelle - krav mod selskabet, at den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 kan regnes fra noget tidligere tidspunkt end 1998. Kravet er herefter ikke forældet efter § 29 i forsikringsaftaleloven ved anmeldelsen til selskabet i februar 2000.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, ACE Insurance S.A.-N.V., skal anerkende, at klagerens erstatningskrav ikke er forældet og skal udbetale klageren den erstatning, han herefter er berettiget til, med renter efter § 24 i forsikringsaftaleloven.

J. Hermann
formand